ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ

(Γερμανική Παράδοσις)

ΔΩ καὶ πολλὰ χρόνια, ὁλόκληρη τὴ Γερμανία τὴν ἐρήμωνε ἡ πεῖνα, ἡ πιὸ ἀπαισία πεῖνα ποὺ φάνηκε ποτὲ σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη. Τόσο πολὺ εἶχε ἀκριβήνει τὸ σιτάρι, ὥστε μονάχα οἱ πλούσιοι χόρταιναν λιγάκι, πληρώνοντας τὸ ψωμὶ σὲ ὑπέρογκες τιμές. Ὅσο γιὰ τοὺς φτωχούς, ἐκεῖνοι πέθαιναν σωρηδὸν ἀπὸ τὴν ἀσιτία.

Στὴν πιὸ σκληρότερα δοκιμασμένη ἀπὸ τὸν λιμὸ πόλι, ἔφτασαν ἕνα πρωὶ δυὸ ἄγνωστοι ἱππόται, τοὺς ὁποίους κανένας πρὶν δὲν εἶχε δῆ, κι' οἱ ὁποῖοι ὅμως μιλοῦσαν θαυμάσια τὸ γλωσσικὸ ἰδίωμα τοῦ τόπου. Ἦσαν κι' οἱ δυὸ μεσόκοποι, ρυτίδες αὐλάκωναν τὰ στενὰ μέτωπά των, τὰ μαλλιά των γκριζόφερναν καὶ τὰ πηγούνια των στολιζόντουσαν ἀπὸ μακρύ, μυτερὸ μοῦσι. Ἦσαν ἐπίσης πολυτελέστατα ντυμένοι καὶ τὰ μαῦρα ἄλογά τους ἦσαν χρυσοπεταλωμένα κι' ἀσημοστόλιστα.

Ὅλοι στὸ ξενοδοχεῖο, στὸ ὁποῖο κατέλυσαν οἱ ἄγνωστοι ἱππόται, προσπάθησαν νὰ ἐξιχνιάσουν μὲ ἐπιδέξιες ἐρωτήσεις τὴν ταὐτότητά τους, τὸν τόπο τῆς προελεύσεώς τους καὶ τὸ σκοπὸ τῆς ἀφίξεώς τους. Οἱ δυὸ μυστηριώδεις ξένοι ὅμως ξέφευγαν τὴν περιέργεια τοῦ κόσμου, ἀπαντῶντας ἀόριστα ὅτι ἤρθαν ἀπὸ μακρὰ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ τόπου.

—Ἀρχοντάδες μου, τοὺς εἶπε μιὰ μέρα ὁ ξενοδόχος, βλέποντάς τους νὰ μετροῦν ἐπιδεικτικὰ σωροὺς ἀτείρευς χρυσῶν νομισμάτων, γιατί δὲν βοηθᾶτε τοὺς φτωχούς, ἀφοῦ γιὰ τὸ καλό μας ἤρθατε — ὅπως λέτε — καὶ πλούσιοι εἶσθε, ὅπως βλέπω !...

—Φίλε μου, ἀποκρίθηκαν ἐκεῖνοι. Δὲν βοηθοῦμε ἐντίμους δυστυχεῖς τόσον καιρό, γιατί φοβούμαστε μήπως ξεγελαστοῦμε ἀπὸ τὴν προσποιητὴ δυστυχία ἐπιτηδείων ἀπατεώνων... Ἂν ὅμως ἕνας φταχὸς χτυπήσει τὴν πόρτα μας καὶ πειστοῦμε ὅτι δὲν ἀμφιβάλλει γιὰ τὴν καλή μας διάθεσι, αὐτὸς θὰ φύγη μὲ χέρια γεμάτα !...

Ὁ ξενοδόχος σάλπισε τὸ ἀνέπιστο αὐτὸ γεγονὸς στὴν πόλι, καὶ τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πρωὶ πλῆθος δυστυχισμένων στρωμαχνόταν μπρὸς στὴν πόρτα τῶν δυὸ ἀγνώστων, περιμένοντας ὁ καθένας μὲ λαχτάρα τὴ σειρά του νὰ παρουσιασθῆ μπροστά τους. Ἐνῶ ὅμως ὅλοι, πρὶν μποῦν, εἶχαν τὴν κακομοιριὰ ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό τους, ὅταν ἔβγαιναν φαινόντουσαν ἀλλοιώτικοι : Ἄλλοι ἀπὸ αὐτοὺς κύτταζαν μὲ προκλητικὴ ἀναίδεια μπροστά τους κι' ἄλλοι πάλιν ἔσκυβαν τὸ κεφάλι μὲ μυστικὴ ντροπὴ καὶ ἀγωνία !...

Τί συνέβαινε, ἄραγε ;...

Ἀπλούστατα, τὸ ἑξῆς : Οἱ δυὸ ἐκεῖνοι ἱππόται ἀγόραζαν ἀνθρώπινες ψυχὲς πρὸς ὄφελος τοῦ ἀρχισατανᾶ, τοῦ κυρίου των. Ἔδιναν 20 φλουριὰ χρυσὰ γιὰ τὶς ψυχὲς τῶν γέρων κι' οὔτε λεπτὸ περισσότερο. Γιὰ τὴν ψυχὴ μιᾶς γυναίκας, ἂν ἦταν ὄμορφη, πλήρωναν 50 χρυσὰ φλουριά, καὶ γιὰ τὴν ψυχὴ μιᾶς ἄσχημης καὶ συνεπῶς ἀναγκαστικὰ ἐνάρετης γυναίκας, πρόσφεραν ἴσαμε 100 φλουριά !

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ζοῦσε στὴν πόλι αὐτὴ μιὰ ἐνάρετη γυναῖκα, ἐξαισίας ὀμορφιᾶς, ἡ κόμησσα Φρειδερίκη. Ἦταν τὸ εἴδωλο τοῦ λαοῦ κι' ἡ προστάτις τῶν φτωχῶν. Μόλις λοιπὸν ἡ κόμησσα πληροφορήθηκε ὅτι ὄργανα τῆς Κολάσεως, βρίσκοντας εὐκαιρία τὴ γενικὴ ἀθλιότητα, στεροῦσαν τὸν Ὕψιστο ἀπ' τὶς ἀνθρώπινες ψυχές, ἀγοράζοντάς τες ἀπὸ τὰ ἔξαλλα κι' ἀπολωλότα πλάσματά του, φώναξε τὸν ἐπιστάτη της καὶ τοῦ εἶπε μ' ἀπόφασι :

—Φράντς, πόσα φλουριὰ ἔχω στὸ χρηματοκιβώτιό μου ; Καὶ πόσα ἀξίζουν οἱ πύργοι, τὰ τσιφλίκια, τὰ δάση μου καὶ τὸ κάθε τί ποὺ ἔχω ;

—Κτήματα, μετρητὰ καὶ διαμαντικά, δέσποινά μου, φτάνουν τὸ μισὸ ἑκατομμύριο χρυσὰ φλουριά !... τῆς ἀπάντησε ὁ ἐπιστάτης.

—Πούλησέ τα ὅλα, Φράντς !... τὸν διάταξε ἡ κυρία του. Ὅλα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πύργο μου κι' ἀπ' τὸ χωραφάκι ποὺ τὸν τριγυρίζει... Μονάχα αὐτὰ θὰ κρατήσω γιὰ τὸν ἑαυτό μου, κι' ὅλα τὰ ἄλλα μοίρασέ τα στοὺς φτωχούς... Ὅσοι ἔχουν ἀνάγκη, ἀδῶ νἄρχωνται καὶ νὰ ζητοῦν ἐλεύθερα κι' ὄχι νὰ πουλοῦν τὴν ψυχή τους στοὺς πονηροὺς ἀπεσταλμένους τοῦ ἀρχισατανᾶ !...

Ἀλλοίμονο ὅμως !... Τί μποροῦσε νὰ κάμη τὸ χρῆμα τῆς κομήσσης, μπροστὰ στὴν τόση ἔκτασι τῆς δυστυχίας ; Γρήγορα λοιπὸν ἔτρεξαν στὸν πύργο κι' ἄλλες λεγεῶνες δυστυχισμένων, τοὺς ὁποίους ἡ κόμησσα δὲν εἶχε πειὰ μὲ τί νὰ τοὺς ἀνακουφίση. Κι' ἔτσι, σπρωγμένοι ἀπ' τὴν πεῖνα οἱ περισσότεροι, στρωμαχνόντουσαν πάλι μπροστὰ στὴν πόρτα τῶν φριχτῶν ἐκείνων ἐμπόρων τῆς Κολάσεως !

Ὀχτὼ ἡμέρες ἔμειναν ἀκόμη, ὅσο νὰ φτάσουν τὰ φορτωμένα μὲ σιτάρι πλοῖα ἀπὸ τὴ μακρινὴ Ἀνατολή. Ὀχτὼ ἡμέρες ὅμως ἦσαν ὀχτὼ αἰῶνες γιὰ τοὺς ἑξαντλημένους ἀπὸ τὴν ἐσχάτη πεῖνα φτωχούς, καὶ τίποτε δὲν ἦταν ἱκανὸ νὰ σταματήση τὴν τυφλωμένη ἀπελπισία τους ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς Κολάσεως, τίποτ' ἄλλο, ἐκτὸς ἀπ' τὸ χρῆμα !...

Ἔχοντας πουλήσει ἐντοκιεταξὺ καὶ τὸν πύργο της καὶ τὸ τελευταῖο χωραφάκι της ἡ κόμησσα, δὲν εἶχε πειὰ πεντάρα. Ξέσχιζε ἀπὸ τὴν ὀδύνη τὸ κατάλευκο στῆθος της καὶ ξερρίζωνε τὰ μαλλιά της ἀπὸ ἀνίσχυρη λύσσα. Στὰ τελευταῖα, πῆρε μιὰ ξαφνικὴ ἀπόφασι καὶ σηκώθηκε καὶ πῆγε στοὺς δυὸ ἀγνώστους.

—Ἀγοράζετε ψυχὲς ἀκόμα ; τοὺς ρώτησε ξερά.

—Καὶ βέβαια... Θὰ σταματούσαμε ἴσως ἀπὸ μέρες, γιατί ἡ δουλειές μας πῆγαν περίφημα... Ἀλλὰ μᾶς πεισμάτωσες ἐσύ, κόμησσα, μὲ τὶς ραγδαῖες ἐλεημοσύνες σου, κι' ἔτσι ἐπιμένομε ἀκόμα !... τῆς εἶπαν μὲ σαρκασμὸ οἱ δυὸ δαίμονες, οἱ ὁποῖοι τὴν γνώρισαν παρευθὺς ποιὰ ἦταν.

—Ἔ, λοιπόν, ἔρχομαι τώρα νὰ σᾶς πουλήσω καὶ τὴ δική μου ψυχή, ἂν συμφωνήσομε στὴν τιμή !... τοὺς εἶπε ἀποφασιστικὰ ἡ κόμησσα.

Οἱ δυὸ σατανικοὶ ἔμποροι σκίρτησαν ἀπὸ ἄγρια χαρά, τὰ μαῦρα μάτια τους φλογοβόλησαν ἀπὸ ἀπληστία. Ἡ ἀγνή, ἡ ἄσπιλη, ἡ πονετικὴ καὶ παρθενικὴ ψυχὴ τῆς Φρειδερίκης, ἦταν γι' αὐτοὺς πολύτιμο, ἀνεκτίμητο ἀπόκτημα !....

—Πόσα ζητᾶς, ὄμορφη κυρία ; τῆς εἶπαν μὲ λαχτάρα.

—Μισὸ ἑκατομμύριο φλουριὰ μοῦ φτάνουν !... εἶπε ἐκείνη μὲ κρυφὴ ἀγωνία, ὑπολογίζοντας μέσα της ὅτι τὸ ποσὸν αὐτὸ ὑτεραρκοῦσε γιὰ νὰ βοηθήση τὸν λαὸ ἐπὶ ὀχτὼ ἡμέρες, ὅσο νὰ φτάσουν τὰ πλοῖα μὲ τὸ σιτάρι.

—Πολλὰ εἶνε !.... μουρμούρισαν οἱ δυὸ δαίμονες.

—Δὲν δέχομαι παζάρια !... τοὺς διέκοψε ἡ κόμησσα. Τόσα ζητῶ.... Δέχεσθε ἢ ὄχι ;...

—Ἂς εἶνε !... ἀποκρίθηκαν, ὕστερα ἀπὸ λίγους δισταγμοὺς ἐκεῖνοι. Καὶ τρίβοντας μὲ χαρὰ τὰ χέρια τους, τῆς ἔδωσαν νὰ ὑπογράψη τὸ μαῦρο συμφωνητικὸ τῆς ἀγοραπωλησίας τῆς ψυχῆς της στὸν ἡγεμόνα τοῦ Σκότους.

—Φράντς !... ξεφώνισε μὲ σπαραγμὸ ἡ κόμησσα, ἐπιστρέφοντας σὲ λίγο στὸ καλυβάκι της καὶ παραδίνοντας τὰ χρήματα στὸν πιστό ἐπιστάτη της. Νά... Μοίρασέ τα ὅλα στὸ λαό... Θὰ οἰκονομηθοῦν οἱ δυστυχισμένοι γιὰ ὀχτὼ ἡμέρες καὶ καμμιὰ ψυχὴ δὲν θὰ πουληθῆ πειὰ στοὺς σατανάδες....

Τὰ χρήματα μοιράστηκαν ἀμέσως, κι' ἔτσι ὁ λαὸς ἀνακουφίστηκε καὶ καμμιὰ ψυχὴ δὲν πουλήθηκε στοὺς σατανάδες, ὥς τὴν ἡμέρα ποὺ φτασαν τὰ πλοῖα μὲ τὸ σιτάρι.

Τὴν ἴδια αὐτὴ ἡμέρα ἡ κόμησσα κλείστηκε, βαρειὰ θλιμμένη, στὸ δωμάτιό της, προστάζοντας νὰ μὴν ἐνοχλήση κανένας τὴν εὐλαβικὴ προσευχή της στὸν Δημιουργό.

Ἐπειδὴ ὅμως πέρασαν τρεῖς ἡμέρες, χωρὶς νὰ δώση σημεῖα ζωῆς, ἔσπασαν τὴν πόρτα καὶ τὴν βρῆκαν νεκρή : Εἶχε πεθάνει ἀπὸ τὴ λύπη της !....

. . . . . .

Ἂν ρωτήσετε σήμερα τοὺς ἁπλοϊκοὺς βοσκοὺς τῆς Γερμανίας, ἰδίως στὴν περιφέρεια τοῦ Ἀνοβέρου, σχετικὰ μὲ τὴν ἱστορία αὐτή, θὰ σᾶς ποῦν τὰ ἑξῆς, τὰ ὁποῖα πιστεύουν μὲ ἀσάλευτη πεποίθησι :

Ὅτι ὁ Ὕψιστος ἀκύρωσε τὴν ἀγοραπωλησία ποὺ γινε εἰς βάρος τῆς ψυχῆς τῆς κομήσσης, γιατί ἡ Φρειδερίκη πούλησε τὴ λειχί της ψυχὴ γιὰ φιλανθρωπικὸ σκοπὸ κι' ἀπὸ αὐταπάρνησι. Κι' ὅτι θυμωμένος ὁ ἀρχισατανᾶς γιὰ τὴν ἀδεξιότητα τῶν δυὸ ἀπεσταλμένων του, ποὺ ἔκαναν τὴν γκάφα ν' ἀγοράσουν τόσο πανάκριβα μιὰ δοκιμασμένη καὶ τόσο ἀγνὴ στὴν κατάντωσί της ψυχή, τοὺς φυλάκισε ἀλυσσόδετους στὰ κατάβαθα τῆς Κολάσεως, σ' ἕνα σκοτεινιασμένο σπήλαιο.

Κι' ἀπὸ τότε, ὅταν γίνεται σεισμός, οἱ χωρικοὶ τοῦ Ἀνοβέρου πιστεύουν ὅτι οἱ φυλακισμένοι στὴ σκοτεινὴ σπηλιὰ σατανάδες κοινᾶνε καὶ συνταράζουν τὴ γῆ, προσπαθῶντας νὰ σπάσουν τὶς ἀλυσίδες τους...

φωνή.

—Σήκω, σήκω, Μίκυ, καὶ τράβα τὸ δρόμο σου !... φωνάζει μονομιᾶς ὁ δυστυχισμένος ὁ Γκάρρυ. Σῶπα !... Οὔτε λέξι ! Μίκυ, μὴ λὲς τίποτα. δὲν μοῦ χρωστᾶς τίποτα !... Πέρνα, λοιπόν !... Σὲ προστατεύει ἡ Παναγία, εἶνε ὁλοφάνερο... Θὰ γλυτώσης κι' ἀπὸ τὴ μάχη κι' ἀπὸ τὸν πόλεμο, καὶ θὰ τὴν πάρης, ναί, θὰ τὴν πάρης !... Γιατί ἀπόψε εἴχαμε γιὰ σύνθημα τὸ «Πάτερ ἡμῶν...», καὶ γιὰ σημάδι μας τὸ σταυρό !.... Πέρνα, στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ, λοιπόν...

Χωρὶς νὰ πῆ λέξι ἡ μιὰ σκιά, πέρασε μέσα στὶς γραμμὲς τῶν σταισαστῶν, ἐνῶ ἡ ἄλλη, ἀκίνητη, ἔμεινε στὴν ἴδια θέσι, κυττάζοντας τὸ μικρὸ ἐκεῖνο φῶς, ποὺ ἔλαμπε ἀκόμα πέρα στὸν κάμπο....